

[Undervisningsministeren.]

mål om statens støtte og hjælp til alle ungdommen vedrørende forhold, herunder også med spørgsmålet om ungdomsundervisningen, eventuelt om dennes organisering som frivillig eller tvungen for eleverne, såvel som angående spørgsmålet om de fritidsforanstaltninger, der bør træffes bl. a. i forbindelse med skoleforanstaltningerne. Ministeriet har under hensyn hertil med ungdomsskolekommissionen været enig i, at den ikke bør afgive sin betænkning, forinden ungdomskommissionens betænkning vedrørende disse forhold foreligger.

Desuden er man såvel i kommissionen som i ministeriet iøvrigt af den opfattelse, at det vil være lidet hensigtsmæssigt under den for staten foreliggende vanskelige økonomiske situation at foretage en revision med henblik på en varig lovgivning for dette vigtige område, idet man på nærværende tidspunkt vil kunne komme til at opstille skranker af økonomisk karakter for disse skoleformers udfoldelse, som kunne undgås under normale forhold.

Jeg har derefter fundet det rigtigst at søge hjemmel som angivet i lovforslaget til revisionens udskydelse, således at den foretages senest i rigsdagssamlingen 1952—53.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Dernæst har den højtærede arbejds- og socialminister ordet for at fremsætte det for hans vedkommende i går anmeldte lovforslag.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende den offentlige skolebespisning).

Ved lov nr. 142 af 31. marts 1950 er der gennemført forskellige midlertidige ændringer i forsorgslovens kapitel XX om den offentlige skolebespisning. Ved denne lov blev bespisningsperioden som ved tidligere midlertidige love udvidet til at omfatte hele året i stedet for månederne november—marts, og trangsbetingelserne blev, ligesom det var tilfældet ved de to sidste midlertidige love, ophævet. Endvidere blev tilskuddet til den offentlige skolebespisning forhøjet til 4 mill. kr., samme beløb som i finansårene 1948—49 og 1949—50 og således, at beløbet udredes af den fælleskommunale udligningsfond. Disse ændringer har gyldighed indtil 31. marts 1951.

Hvis man på denne baggrund ser på, hvorledes skolebespisningen er blevet praktiseret rundt i kommunerne, er stillingen den, at af Danmarks ca. 1 400 kommuner deltog i året 1949—50 51 kommuner i skolebespisningen, 10 kommuner fra hovedstadsområdet, 39 købstadkommuner og 2 landkommuner. Hovedstadskommunernes udgifter beløb sig til 8 mill. kr., og de øvrige kommuners udgifter tilsammen til 3,1 mill. kr. Der er det at bemærke, at ingen nye kommuner er kommet til i perioden 1949—50, medens 1 kommune er faldet fra, således at der er 1 kommune mindre i 1949—50, end der var i 1948—49.

Udgifterne er steget fra 1948—49, da de ialt var 8 millioner, til 11,1 millioner i 1949—50, og alt tyder på, at udgifterne til skolebespisningen for kommunerne ved udgangen af det år, vi er i, altså den 31. marts, vil være steget ganske alvorligt.

Det er også et ejendommeligt billede, der møder en, når man ser, hvorledes de kommuner, der har deltaget i skolebespisningen, har lagt denne tilrette. Jeg tager et par af disse kommuner. Aalborg kommune — en kommune, som jeg altid ser på med interesse, når jeg har med sociale forhold at gøre — med 65 000 indbyggere brugte 106 000 kr., medens Helsingør kommune med 20 000 indbyggere i samme periode har brugt 115 000 kr. Ser man på Vejle kommune, der har 30 000 indbyggere, har udgiften været 33 000 kr., medens Korsør kommune, som er ca. en trediedel så stor som Vejle, har haft en udgift på 85 000 kr. Jeg har gerne villet nævne disse enkelte kommuner med socialdemokratisk ledelse som et bevis på, hvor uensartet denne lov er udnyttet, et udtryk for, mener jeg, at det ikke er politisk bestemt, hvordan man ser på problemet: den offentlige skolebespisning.

Jeg kan også nævne, at hvis man ser på de 38 købstadkommuner, der ikke har bragt loven i anvendelse, viser det sig, at nøjagtig halvdelen af dem har rent socialdemokratisk flertal, og blandt disse findes kommuner som Nakskov, Middelfart og Frederikshavn, der indtil fornylig har været socialdemokratisk styrede kommuner. De har ikke benyttet sig af muligheden for at iværksætte offentlig skolebespisning, til trods for at der i disse byer overvejende bor en arbejderbefolkning. Derfor håber jeg, at man, når man nu skal til at drøfte lovforslaget, kan gøre det uden politisk brod, idet det er min opfattelse efter mange samtaler ikke mindst med kommunale repræsentanter, at der i allerhøjeste grad hersker tvivl om,